HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a treia)

3 iulie 2013*

„Marcă comunitară — Cerere de înregistrare a mărcii comunitare verbale NEO — Motive absolute de refuz — Lipsa caracterului distinctiv — Articolul 7 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (CE) nr. 207/2009 — Caracter descriptiv — Articolul 7 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul nr. 207/2009 — Întinderea examinării care trebuie realizată de camera de recurs — Examinare a fondului condiționată de admisibilitatea căii de atac — Articolul 59 și articolul 64 alineatul (1) din Regulamentul nr. 207/2009 — Obligația de motivare — Articolul 75 din Regulamentul nr. 207/2009 — Examinare din oficiu a faptelor — Articolul 76 din Regulamentul nr. 207/2009”

În cauza T-236/12,

Airbus SAS, cu sediul în Blagnac (Franța), reprezentată de G. Würtenberger și de R. Kunze, avocați,

reclamantă,

împotriva

Oficiului pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) (OAPI), reprezentat de O. Mondéjar Ortuño, în calitate de agent,

pârât,

având ca obiect o acțiune formulată împotriva deciziei Camerei întâi de recurs a OAPI din 23 februarie 2012 (cauza R 1387/2011-1), privind o cerere de înregistrare a semnului verbal NEO ca marcă comunitară,

TRIBUNALUL (Camera a treia),

compus din domnul O. Czúcz (raportor), președinte, doamna I. Labucka și domnul D. Gratsias, judecători,

grefier: doamna T. Weiler, administrator,

având în vedere cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 29 mai 2012,

având în vedere memoriul în răspuns depus la grefa Tribunalului la 28 septembrie 2012,

în urma ședinței din 12 martie 2013,

pronunță prezenta

* Limba de procedură: engleza.

Hotărâre

Istoricul cauzei

1 La 23 decembrie 2010, reclamanta, Airbus SAS, a formulat o cerere de înregistrare a unei mărci comunitare la Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) (OAPI) în temeiul Regulamentului (CE) nr. 207/2009 al Consiliului din 26 februarie 2009 privind marca comunitară (JO L 78, p. 1).

2 Marca a cărei înregistrare a fost solicitată este semnul verbal NEO.

3 Produsele și serviciile pentru care s-a solicitat înregistrarea fac parte din clasele 7, 12 și 39 în sensul Aranjamentului de la Nisa privind clasificarea internațională a produselor și serviciilor în vederea înregistrării mărcilor din 15 iunie 1957, cu revizuirile și modificările ulterioare, și corespund, pentru fiecare dintre aceste clase, următoarei descrieri:

— clasa 7: „Motoare de aeronave; mașini și mașini-unelte, în special pentru fabricarea și repararea motoarelor pentru aeronautică; motoare, altele decât cele pentru vehicule terestre; cuplaje și organe de transmisie (cu excepția celor pentru vehicule terestre); turbine diferite de cele pentru vehicule terestre; unități (auxiliare) de putere; părți și elemente de racord pentru produsele sus-menționate”;

— clasa 12: „Vehicule; aparate de locomoție terestră, aeriană, nautică sau feroviară; aeronave; vehicule spațiale; sateliți; lansatoare pentru vehicule spațiale; baloane aerostatice; aerostructuri; aparate aeronautice, mașini și aparate; propulsoare cu elice; vehicule militare de transport, în special pe calea aerului; părți și elemente de racord pentru toate produsele sus-menționate”;

— clasa 39: „Servicii de navigație; transporturi aeriene; servicii de antrepozitare de aeronave și de părți de aeronave; servicii de recuperare și de reciclare de aeronave și de părți de aeronave; servicii de certificare și de recertificare a vehiculelor; teste tehnice de zbor; servicii de gestiune a traficului aerian; servicii de securitate aeriană; servicii de exploatare a aeroporturilor; servicii de alimentare cu carburant a vehiculelor; servicii de alimentare în zbor”.

4 Prin scrisoarea din 10 mai 2011, OAPI a notificat reclamantei decizia sa potrivit căreia înregistrarea mărcii nu era admisibilă pentru produsele vizate în cererea de înregistrare care fac parte din clasele 7 și 12, în temeiul articolului 7 alineatul (1) punctele (b) și (c) și alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009. Înregistrarea a fost totuși autorizată pentru serviciile din clasa 39.

5 La 6 iulie 2011, reclamanta a introdus o cale de atac la OAPI împotriva acestei decizii, urmărind anularea în totalitate a deciziei.

6 Prin decizia din 23 februarie 2012 (denumită în continuare „decizia atacată”), Camera întâi de recurs a OAPI a respins calea de atac.

7 Cu titlu introductiv, camera de recurs a arătat că, potrivit articolului 64 alineatul (1) din Regulamentul nr. 207/2009, era competentă să reia din oficiu examinarea cererii în raport cu toate motivele absolute de refuz prevăzute la articolul 7 din regulament, fără a fi în niciun mod limitată de raționamentul examinatorului. Aceasta a concluzionat că avea puterea de a redeschide examinarea și în ceea ce privește serviciile pentru care înregistrarea fusese acceptată de examinator.

8 Camera de recurs a examinat mai întâi calea de atac din perspectiva articolului 7 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul nr. 207/2009. În această privință, camera de recurs a arătat că, în speță, produsele și serviciile se adresau atât marelui public, cât și profesioniștilor. În opinia sa, având în vedere natura produselor și a serviciilor, consumatorul manifestă un nivel ridicat de atenție. Aceasta a considerat și că, prin definiție, publicul profesionist manifestă un nivel mai ridicat de atenție.

9 Camera de recurs a constatat în continuare că semnul contestat se compunea din prefixul „neo”, care înseamnă „nou” în cel puțin șase limbi ale Uniunii Europene: engleza, franceza, germana, greaca, spaniola și portugheza. Faptul că elementul verbal „neo” nu apare niciodată singur și că este utilizat întotdeauna ca prefix nu modifică această concluzie. Astfel, în opinia sa, contrar altor prefixe, termenul „neo” are o semnificație clară și specifică. În plus, cuvântul „neo” ar avea o existență proprie și ar însemna „nou” în greaca modernă. De asemenea, camera de recurs a constatat că, în limbile sus-menționate, consumatorul relevant ar deduce din însuși termenul „neo” că acesta din urmă făcea trimitere la ceva nou, modern sau conform ultimelor progrese tehnologice. Prin urmare, semnul în cauză ar fi numai laudativ și ar avea rolul de a scoate în evidență calitățile pozitive ale produselor și ale serviciilor vizate de marca solicitată.

10 Camera de recurs a concluzionat că, în percepția publicului vizat, semnul NEO putea servi pentru desemnarea unei caracteristici esențiale și de dorit a produselor și a serviciilor pentru care fusese solicitată înregistrarea. În această privință, camera de recurs a apreciat că faptul că produsele sau serviciile sunt noi ori actualizate în raport cu ultimele norme tehnologice era o calitate atrăgătoare pentru consumatorii relevanți, indiferent dacă este vorba despre profesioniști sau despre membri ai publicului larg.

11 Camera de recurs a examinat în continuare calea de atac în lumina articolului 7 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009. În această privință, camera de recurs a arătat că termenul „neo” era generic și utilizat în diverse contexte ca termen laudativ sau promoțional, făcând trimitere la ceva care era fie nou, fie conform ultimelor progrese tehnologice. În opinia sa, nimic nu deturna consumatorul relevant de la sensul obișnuit al termenului examinat. Prin urmare, în afară de semnificația sa promoțională sau laudativă de bază, nimic din cuvântul „neo” nu ar permite publicului relevant să îl memoreze cu ușurință și instantaneu ca o marcă distinctivă pentru produsele și serviciile vizate. Camera de recurs a concluzionat astfel că publicul relevant nu ar percepe marca solicitată ca o indicație a originii tuturor produselor pe care le-ar viza.

12 În sfârșit, camera de recurs a apreciat că nu se putea considera că înregistrarea mărcii solicitate era admisibilă pentru simplul motiv că ar fi posibil ca OAPI să fi acceptat semne pe care reclamanta le consideră similare.

13 În consecință, camera de recurs a concluzionat că marca solicitată era lipsită de orice caracter distinctiv care să permită distingerea produselor sau a serviciilor pentru care fusese solicitată înregistrarea în sensul articolului 7 alineatul (1) literele (b) și (c) și alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009 și că, prin urmare, în mod întemeiat „examinatorul [refuzase] înregistrarea mărcii contestate”.

Concluziile părților

14 Reclamanta solicită Tribunalului:

— anularea deciziei atacate;

— obligarea OAPI la plata cheltuielilor de judecată.

15 OAPI solicită Tribunalului:

— respingerea în totalitate a acțiunii în anulare;

— obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

16 În susținerea acțiunii formulate, reclamanta invocă patru motive, întemeiate, în primul rând, pe încălcarea articolului 64 alineatul (1) și a articolului 59 din Regulamentul nr. 207/2009, în al doilea rând, pe încălcarea articolului 7 alineatul (1) literele (b) și (c) și alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009, în al treilea rând, pe încălcarea articolului 75 din Regulamentul nr. 207/2009 și, în al patrulea rând, pe încălcarea articolului 76 din Regulamentul nr. 207/2009.

Cu privire la primul motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 64 alineatul (1) și a articolului 59 din Regulamentul nr. 207/2009

17 Prin intermediul primului motiv, reclamanta arată că, reluând examinarea cererii de înregistrare a mărcii comunitare în ceea ce privește serviciile din clasa 39, pentru care înregistrarea fusese autorizată de examinator, camera de recurs a încălcat articolul 64 alineatul (1) și articolul 59 din Regulamentul nr. 207/2009.

18 OAPI contestă argumentele reclamantei și susține că camera de recurs a acționat în mod corect, în conformitate cu dispozițiile Regulamentului nr. 207/2009 și cu jurisprudența.

19 Este necesar să se constate că prin prezentul motiv se ridică problema competenței unei camere de recurs a OAPI, sesizată cu o cale de atac formulată de solicitantul mărcii împotriva deciziei examinatorului, de a examina cererea de înregistrare a mărcii comunitare în cauză în raport cu motivele absolute de refuz pentru toate produsele și serviciile vizate în cererea respectivă, în condițiile în care examinatorul, autorizând în același timp înregistrarea pentru servicii, a decis să refuze înregistrarea pentru produse, iar reclamantul a solicitat camerei de recurs să anuleze decizia atacată în totalitate.

20 În această privință, camera de recurs a apreciat că, în temeiul articolului 64 alineatul (1) din Regulamentul nr. 207/2009, era competentă să reia din oficiu examinarea cererii de înregistrare a mărcii comunitare pentru toate produsele și serviciile vizate în cerere în raport cu toate motivele absolute de refuz prevăzute la articolul 7 din Regulamentul nr. 207/2009, deși examinatorul autorizase deja înregistrarea pentru serviciile vizate în această cerere.

21 Trebuie să se constate că, potrivit articolului 64 alineatul (1) din Regulamentul nr. 207/2009, în urma examenului de fond asupra căii de atac, camera de recurs se pronunță asupra acesteia și, astfel, poate exercita competențele organului care a pronunțat decizia atacată. Din această dispoziție rezultă că, în urma introducerii unei căi de atac împotriva unei decizii de respingere a înregistrării de către examinator, camera de recurs poate efectua o nouă examinare completă pe fond a cererii de înregistrare, atât în drept, cât și în fapt, cu alte cuvinte, în acest caz, se poate pronunța ea însăși cu privire la cererea de înregistrare, respingând-o sau declarând-o întemeiată, confirmând sau infirmând astfel decizia atacată (a se vedea prin analogie Hotărârea Curții din 13 martie 2007, OAPI/Kaul, C-29/05 P, Rep., p. I-2213, punctele 56 și 57).

22 Această competență de a efectua o nouă examinare completă pe fond a cererii de înregistrare, atât în drept, cât și în fapt, este însă condiționată de admisibilitatea căii de atac formulate în fața camerei de recurs (a se vedea prin analogie Ordonanța Curții din 2 martie 2011, Claro/OAPI, C-349/10 P, nepublicată în Repertoriu, punctul 44).

23 Or, în această privință, la articolul 59 prima teză din Regulamentul nr. 207/2009 se precizează că „orice parte la o procedură care a condus la o decizie poate introduce o cale de atac împotriva respectivei decizii atât timp cât aceasta din urmă nu a fost pronunțată în favoarea sa”. Din această dispoziție rezultă că părțile la o procedură desfășurată în fața OAPI nu pot formula o cale de atac la camera de recurs împotriva deciziei luate de organul inferior decât în măsura în care această decizie a fost pronunțată în defavoarea lor. Dacă, dimpotrivă, decizia organului inferior a fost pronunțată în favoarea unei părți, aceasta nu poate formula o cale de atac la camera de recurs [a se vedea în acest sens Hotărârea Tribunalului din 14 decembrie 2011, Völkl/OAPI – Marker Völkl (VÖLKL), T-504/09, Rep., p. II-8179, punctul 55 și jurisprudența citată].

24 Reiese din articolul 59 prima teză din Regulamentul nr. 207/2009 că, în cazul în care, precum în speță, examinatorul a respins o cerere de înregistrare a unei mărci comunitare numai pentru produsele vizate în cererea respectivă, autorizând în același timp înregistrarea pentru serviciile vizate în această cerere, calea de atac introdusă de solicitantul mărcii la camera de recurs nu poate privi în mod legal decât refuzul examinatorului de a autoriza înregistrarea pentru produsele vizate în cerere. În schimb, autorizația examinatorului de a înregistra o astfel de cerere pentru servicii nu poate face în mod valabil obiectul unei căi de atac a solicitantului respectiv introduse la camera de recurs.

25 În consecință, deși este adevărat că, în speță, reclamanta a introdus la camera de recurs o cale de atac având ca obiect anularea în totalitate a deciziei examinatorului, totuși, în temeiul articolului 59 prima teză din Regulamentul nr. 207/2009, camera de recurs nu era sesizată în mod legal decât în măsura în care organul inferior respinsese pretențiile reclamantei.

26 În consecință, camera de recurs și-a depășit limitele competenței, astfel cum este definită la articolul 64 alineatul (1) din Regulamentul nr. 207/2009 coroborat cu articolul 59 prima teză din regulament, prin faptul că a reluat din oficiu examinarea cererii de înregistrare a mărcii comunitare pentru serviciile vizate în cererea respectivă în raport cu motivele absolute de refuz prevăzute la articolul 7 din Regulamentul nr. 207/2009 și prin faptul că a constatat că marca solicitată era lipsită de orice caracter distinctiv care să permită distingerea acestor servicii în sensul articolului 7 alineatul (1) literele (b) și (c) și alineatul (2) din regulamentul menționat.

27 Se impune, așadar, anularea deciziei atacate în măsura în care marca a cărei înregistrare fusese solicitată a fost declarată descriptivă și lipsită de orice caracter distinctiv în sensul articolului 7 alineatul (1) literele (b) și (c) și alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009 în ceea ce privește serviciile din clasa 39 pentru care înregistrarea fusese autorizată de examinator.

Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 7 alineatul (1) literele (b) și (c) și alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009

28 În opinia reclamantei, camera de recurs nu a dovedit că prefixul „neo”, privit în mod izolat, avea o semnificație clară și specifică susceptibilă să fie recunoscută imediat de mediile profesionale vizate. Mai mult, dacă s-ar ține seama de faptul că mediile profesionale vizate vor întâlni marca NEO în „forma solicitată”, și anume cu litere majuscule, utilizată ca un slogan și fără a fi legată de vreun context (textual) privind, de exemplu, fuzelajul unui avion, nu s-ar putea cu adevărat nega că această marcă va fi considerată o indicație a originii, având caracter distinctiv.

29 OAPI susține că reclamanta nu a demonstrat că termenul „neo” nu ar fi perceput de consumatorii greci ca având o semnificație descriptivă și nedistinctivă în ceea ce privește produsele și serviciile vizate. După cum se semnalează la punctul 25 din decizia atacată, termenul „neo” ar avea o existență proprie în greacă și ar însemna „nou”. S-ar putea presupune în mod rezonabil că, printre consumatorii relevanți, cel puțin consumatorii greci vor percepe de la bun început acest termen ca având un sens direct descriptiv și laudativ, și anume că produsele și serviciile în cauză ar fi noi. Argumentele reclamantei privind scrierea cuvântului „neo” cu majuscule sau utilizarea acestuia în contexte specifice nu ar permite să fie contrabalansată impresia consumatorilor la vederea acestui termen.

30 Este necesar să se arate că, întrucât reiese din analiza primului motiv că decizia atacată trebuie anulată pentru încălcarea articolului 64 alineatul (1) coroborat cu articolul 59 din Regulamentul nr. 207/2009, în măsura în care marca solicitată a fost declarată lipsită de orice caracter distinctiv pentru serviciile pentru care înregistrarea fusese autorizată de examinator, nu este necesară abordarea prezentului motiv întemeiat pe încălcarea articolului 7 alineatul (1) literele (b) și (c) și alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009 decât în raport cu produsele pentru care înregistrarea fusese refuzată de examinator.

31 În ceea ce privește, în primul rând, critica întemeiată pe nerespectarea articolului 7 alineatul (1) litera (c) și alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009, trebuie amintit că, potrivit articolului 7 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul nr. 207/2009, se respinge înregistrarea mărcilor care sunt compuse exclusiv din semne sau indicații ce pot să servească, în comerț, pentru a desemna specia, calitatea, cantitatea, destinația, valoarea, proveniența geografică sau data fabricației produsului sau a prestării serviciului sau alte caracteristici ale acestora.

32 Pentru ca un semn să intre sub incidența interdicției prevăzute la articolul 7 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul nr. 207/2009, trebuie să prezinte un raport suficient de direct și de concret cu produsele sau cu serviciile în cauză, de natură să permită publicului vizat să perceapă imediat și fără nicio reflecție suplimentară o descriere a produselor și a serviciilor în cauză sau a uneia dintre caracteristicile acestora. În această privință, trebuie precizat că alegerea de către legiuitor a termenului „caracteristică” subliniază că semnele vizate de dispoziția menționată nu sunt altele decât acelea care servesc la desemnarea unei proprietăți, care poate fi recunoscută cu ușurință de mediile interesate, a produselor sau a serviciilor pentru care se solicită înregistrarea. Astfel, înregistrarea unui semn nu poate fi refuzată în temeiul articolului 7 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul nr. 207/2009 decât dacă se poate considera în mod rezonabil că acesta va fi recunoscut în mod efectiv de mediile interesate ca o descriere a uneia dintre caracteristicile respective [a se vedea Hotărârea Tribunalului din 24 aprilie 2012, Leifheit/OAPI (EcoPerfect), T-328/11, punctul 16 și jurisprudența citată].

33 Prin interzicerea înregistrării ca marcă comunitară a unor asemenea semne sau indicații, articolul 7 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul nr. 207/2009 urmărește un obiectiv de interes general, care impune ca semnele sau indicațiile descriptive ale caracteristicilor produselor sau serviciilor pentru care se solicită înregistrarea să poată fi utilizate în mod liber de oricine. Această dispoziție se opune, prin urmare, ca astfel de semne sau de indicații să fie rezervate unei singure întreprinderi în temeiul înregistrării lor ca marcă [a se vedea Hotărârea Tribunalului din 10 februarie 2010, O2 (Germany)/OAPI (Homezone), T-344/07, Rep., p. II-153, punctul 20 și jurisprudența citată].

34 În plus, din articolul 7 alineatul (2) din Regulamentul nr. 209/2007 rezultă că înregistrarea unui semn trebuie să fie respinsă în cazul în care acesta are caracter descriptiv sau nu prezintă caracter distinctiv în limba unui stat membru, chiar dacă poate fi înregistrat în alt stat membru [a se vedea Hotărârea Tribunalului din 23 noiembrie 2011, Geemarc Telecom/OAPI – Audioline (AMPLIDECT), T-59/10, nepublicată în Repertoriu, punctul 24 și jurisprudența citată].

35 În prezenta cauză, este necesar să se constate că în mod întemeiat camera de recurs a considerat la punctul 24 din decizia atacată că produsele vizate în cererea de înregistrare a mărcii în cauză se adresau atât publicului larg, cât și profesioniștilor și că acest public relevant va manifesta un nivel ridicat de atenție.

36 Reclamanta nu contestă faptul că termenul „neo” are o existență proprie în greaca modernă și înseamnă „nou” în această limbă, după cum a arătat camera de recurs la punctul 25 din decizia atacată.

37 În ceea ce privește utilizarea semnului NEO în greaca modernă pentru produsele vizate în cererea de înregistrare, trebuie să se considere că, fără a realiza operațiuni mentale complexe, consumatorul relevant va deduce din termenul însuși că face trimitere la ceva nou, modern sau conform ultimelor progrese tehnologice și că, în această limbă, semnul NEO este numai laudativ și are rolul de a scoate în evidență calitățile pozitive ale produselor vizate în cererea de înregistrare, cum a constatat camera de recurs la punctul 26 din decizia atacată. Astfel, enunțând aceste considerații, camera de recurs s-a întemeiat pe fapte care rezultă din experiența practică dobândită în general din comercializarea produselor, după cum era competentă să procedeze [a se vedea în acest sens Hotărârea Tribunalului din 14 decembrie 2011, Vuitton Malletier/OAPI – Friis Group International (Reprezentarea unui dispozitiv de blocare), T-237/10, nepublicată în Repertoriu, punctul 49].

38 Este irelevant în această privință că publicul relevant manifestă un nivel ridicat de atenție.

39 După cum subliniază în mod întemeiat OAPI, este de asemenea nerelevant în această privință că semnul a cărui înregistrare a fost solicitată este scris cu majuscule și trebuie utilizat ca un slogan. Astfel, trebuie amintit că, potrivit jurisprudenței Tribunalului, o marcă verbală este o marcă constituită exclusiv din litere, din cuvinte sau din asocieri de cuvinte, scrise cu caractere de tipar de tip normal, fără elemente grafice specifice. Protecția care rezultă din înregistrarea unei mărci verbale vizează cuvântul indicat în cererea de înregistrare, iar nu aspectele grafice sau stilistice particulare pe care această marcă le-ar putea eventual avea [a se vedea Hotărârea Tribunalului din 22 mai 2008, Radio Regenbogen Hörfunk in Baden/OAPI (RadioCom), T-254/06, nepublicată în Repertoriu, punctul 43 și jurisprudența citată]. Având în vedere aceste considerații, argumentele reclamantei întemeiate pe scrierea termenului „neo” cu majuscule și pe utilizarea acestuia ca un slogan trebuie respinse ca nefondate.

40 Având în vedere cele de mai sus, este necesar să se constate că, în ceea ce privește produsele vizate în cererea de înregistrare, camera de recurs a considerat în mod întemeiat că semnul NEO este descriptiv din punctul de vedere al publicului relevant care cunoaște greaca modernă. Întrucât identificarea într-o parte a Uniunii a caracterului descriptiv al mărcii a cărei înregistrare a fost solicitată este un motiv suficient pentru a refuza înregistrarea în temeiul articolului 7 alineatul (1) litera (c) și alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009, nu este necesară pronunțarea cu privire la eventualul caracter descriptiv al semnului pentru produsele în cauză în celelalte limbi indicate în decizia atacată.

41 În consecință, critica întemeiată pe nerespectarea articolului 7 alineatul (1) litera (c) și alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009 trebuie respinsă.

42 În ceea ce privește, în al doilea rând, critica întemeiată pe nerespectarea articolului 7 alineatul (1) litera (b) și alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009, trebuie amintit că există o anumită suprapunere între domeniul de aplicare al articolului 7 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul nr. 207/2009 și cel al articolului 7 alineatul (1) litera (b) din regulamentul menționat, întrucât semnele descriptive vizate la articolul 7 alineatul (1) litera (c) din acest regulament sunt de asemenea lipsite de caracter distinctiv în sensul articolului 7 alineatul (1) litera (b) din același regulament. Cea de a doua dispoziție se distinge de prima prin faptul că acoperă toate împrejurările în care un semn nu este de

natură să distingă produsele sau serviciile unei întreprinderi de cele ale altor întreprinderi (Hotărârea Curții din 10 martie 2011, Agencja Wydawnicza Technopol/OAPI, C-51/10 P, Rep., p. I-1541, punctele 46 și 47).

43 În speță, camera de recurs și-a întemeiat concluzia privind lipsa caracterului distinctiv al mărcii a cărei înregistrare fusese solicitată pe caracterul descriptiv al semnului în cauză, constatând, la punctul 34 din decizia atacată, că termenul „neo” este generic și utilizat în diverse contexte ca termen laudativ sau promoțional, care face trimitere la ceva care este fie nou, fie conform ultimelor progrese tehnologice, și că nimic nu deturnează consumatorul relevant de la sensul obișnuit al termenului examinat.

44 După cum s-a indicat la punctul 40 de mai sus, semnul NEO trebuie calificat ca descriptiv în sensul articolului 7 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul nr. 207/2009 din punctul de vedere al publicului relevant care cunoaște greaca modernă în ceea ce privește produsele vizate în cererea de înregistrare. Conform jurisprudenței citate la punctul 42 de mai sus, simpla constatare a caracterului descriptiv al semnului NEO este suficientă pentru a considera că acesta este de asemenea lipsit de caracter distinctiv în sensul articolului 7 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009, în ceea ce privește produsele vizate în cererea de înregistrare în greaca modernă și din punctul de vedere al publicului relevant.

45 Întrucât lipsa, într-o parte a Uniunii, a caracterului distinctiv al mărcii a cărei înregistrare a fost solicitată constituie un motiv suficient pentru a refuza înregistrarea în temeiul articolului 7 alineatul (1) litera (c) și alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009, nu este necesară pronunțarea cu privire la eventualul caracter descriptiv al acesteia în celelalte limbi indicate în decizia atacată.

46 În consecință, camera de recurs a concluzionat, fără a săvârși o eroare de drept, că semnului NEO îi lipsește orice caracter distinctiv în sensul articolului 7 alineatul (1) litera (b) și alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009 pentru produsele vizate în cererea de înregistrare.

47 Prin urmare, se impune respingerea celui de al doilea motiv ca nefondat.

Cu privire la al treilea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 75 din Regulamentul nr. 207/2009

48 Prin intermediul celui de al treilea motiv, reclamanta susține că a fost încălcat de camera de recurs articolul 75 din Regulamentul nr. 207/2009 prin faptul că aceasta a ignorat practica de înregistrare anterioară a OAPI și a oficiilor naționale ale statelor membre ale Uniunii și nu a ținut seama de deciziile OAPI referitoare la marca NEO. Reclamanta pretinde că, fără o justificare obiectivă și detaliată pentru a-și susține punctul de vedere divergent, camera de recurs a pronunțat o decizie care este contrară practicii OAPI. Reclamanta apreciază că, prin faptul că nu a ținut seama de înregistrările mărcii NEO în statele membre ale Uniunii, camera de recurs ar fi încălcat dreptul său de a fi ascultată, precum și dreptul său la o motivare completă a deciziei. În plus, argumentarea camerei de recurs potrivit căreia prefixul „neo” înseamnă „nou” în cel puțin șase limbi ale Uniunii nu ar respecta cerințele enunțate la articolul 75 din Regulamentul nr. 207/2009. În opinia reclamantei, argumentația ar fi prea vagă pentru a-i permite să determine întinderea motivelor respingerii. În schimb, i s-ar pretinde să știe căror state membre anume aprecia camera de recurs că li se aplica refuzul, ținând seama de faptul că ar putea să își transforme cererea de înregistrare a unei mărci comunitare în cereri naționale.

49 OAPI contestă argumentele reclamantei și susține că camera de recurs nu era ținută de practica sa anterioară și nici de practica oficiilor naționale și că a enunțat în mod corect motivele în această privință. Acesta subliniază în plus că articolul 7 alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009 prevede că alineatul (1) al dispoziției menționate este aplicabil chiar dacă motivele de refuz nu există decât într-o parte a Uniunii. În speță, camera de recurs ar fi specificat cel puțin șase limbi în care marca ar fi descriptivă. OAPI susține de asemenea că procedura de transformare prevăzută în Regulamentul

nr. 207/2009 nu rămâne decât o posibilitate care se află la dispoziția solicitantului mărcii, astfel încât critica întemeiată pe imposibilitatea de a determina domeniul de aplicare teritorial al respingerii în vederea unei eventuale cereri de transformare nu privește decât o situație juridică viitoare și nesigură. Or, un reclamant nu poate invoca situații viitoare și nesigure pentru a-și justifica interesul de a solicita anularea actului atacat.

50 În ceea ce privește, în primul rând, argumentele întemeiate pe nerespectarea practicii decizionale a OAPI, trebuie amintit că acesta din urmă are obligația de a-și exercita competențele în conformitate cu principiile generale de drept al Uniunii. Având în vedere principiile egalității de tratament și bunei administrări, OAPI trebuie să țină seama de deciziile luate cu privire la cereri similare și să analizeze cu o deosebită atenție dacă este sau nu este necesar să decidă în același sens. Aplicarea acestor principii trebuie însă conciliată cu respectarea principiului legalității. Astfel, persoana care solicită înregistrarea unui semn ca marcă nu poate invoca în beneficiul său o nelegalitate care ar fi fost eventual săvârșită în favoarea altei persoane pentru a obține o decizie identică. În fond, pentru motive de securitate juridică și, mai exact, de bună administrare, examinarea oricărei cereri de înregistrare trebuie să fie strictă și completă pentru a evita înregistrarea necorespunzătoare a mărcilor. Acestea sunt condițiile în care o astfel de examinare trebuie să aibă loc în fiecare caz concret. Astfel, înregistrarea unui semn ca marcă depinde de criterii specifice, aplicabile în cadrul împrejurărilor de fapt ale cauzei, care au ca obiectiv să verifice dacă semnul în cauză nu intră sub incidența unui motiv de refuz [a se vedea în acest sens Hotărârea Tribunalului din 8 noiembrie 2012, Hartmann/OAPI (Nutriskin Protection Complex), T-415/11, punctul 36 și jurisprudența citată].

51 În speță, camera de recurs a concluzionat, în baza unei examinări complete și ținând seama de percepția publicului relevant, că, în greaca modernă, marca a cărei înregistrare fusese solicitată constituia o indicație evidentă a naturii și a calității produselor vizate în cererea de înregistrare. După cum reiese de la punctele 40-46 de mai sus, această constatare este suficientă în sine pentru a se reține că înregistrarea semnului verbal NEO ca marcă comunitară se lovește, în ceea ce privește produsele în cauză, de motivele absolute de refuz prevăzute la articolul 7 alineatul (1) literele (b) și (c) și alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009. Rezultă de aici că, contrar susținerilor reclamantei, aprecierea cererii sale de înregistrare a semnului verbal NEO ca marcă comunitară pentru produsele vizate în cererea de înregistrare a fost făcută conform jurisprudenței, pe baza unei interpretări și a unei aplicări corecte a articolului 7 alineatul (1) literele (b) și (c) și alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009.

52 Prin urmare, întrucât legalitatea deciziei atacate în ceea ce privește caracterul înregistrabil al semnului NEO ca marcă comunitară pentru produsele în cauză este stabilit direct pe baza articolului 7 alineatul (1) literele (b) și (c) și alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009, din jurisprudența citată la punctul 50 de mai sus reiese că aceasta nu poate fi repusă în discuție pentru simplul motiv că, în speță, camera de recurs nu ar fi urmat practica decizională a OAPI.

53 În ceea ce privește, în al doilea rând, argumentele întemeiate pe nerespectarea practicii de înregistrare a oficiilor naționale ale statelor membre, trebuie amintit că reiese dintr-o jurisprudență constantă că înregistrările efectuate deja în statele membre nu constituie decât elemente care, fără a fi determinante, pot doar să fie luate în considerare în vederea înregistrării unei mărci comunitare [a se vedea Hotărârea Tribunalului din 22 mai 2012, Asa/OAPI – Merck (FEMIFERAL), T-110/11, punctul 52 și jurisprudența citată]. Astfel, întrucât regimul comunitar al mărcilor este un sistem autonom, OAPI și, după caz, instanța Uniunii nu sunt ținute de o decizie intervenită la nivelul unui stat membru prin care se admite caracterul înregistrabil al unui semn ca marcă națională [a se vedea Hotărârea Tribunalului din 9 iulie 2008, Reber/OAPI – Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli (Mozart), T-304/06, Rep., p. II-1927, punctul 45 și jurisprudența citată].

54 Dat fiind că, în prezenta cauză, legalitatea deciziei atacate în ceea ce privește caracterul înregistrabil al semnului solicitat ca marcă comunitară pentru produsele în cauză este stabilită direct pe baza articolului 7 alineatul (1) literele (b) și (c) și alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009 (a se vedea punctul 51 de mai sus), aceasta nu poate fi repusă în discuție pentru simplul motiv că camera de recurs nu ar fi urmat practica decizională a anumitor oficii naționale ale statelor membre.

55 În ceea ce privește, în al treilea și ultimul rând, critica întemeiată pe nerespectarea articolului 75 din Regulamentul nr. 207/2009 prin faptul că argumentația camerei de recurs ar fi prea vagă, reclamanta reproșează, în esență, camerei de recurs faptul că a afirmat, cu titlu general, că prefixul „neo” înseamnă „nou” în „cel puțin șase limbi ale Uniunii”. În opinia reclamantei, această constatare nu i-ar permite să ia o decizie privind statele membre în care ar putea solicita transformarea cererii sale de înregistrare a unei mărci comunitare în cerere de înregistrare a unei mărci naționale în temeiul articolului 112 și următoarele din Regulamentul nr. 207/2009. Deoarece reclamanta nu ar putea solicita transformarea decât în statele membre în care nu s-ar aplica motivul de refuz al înregistrării de către OAPI, ar fi fost necesară o analiză detaliată a situației juridice privind diferitele state membre. Întrucât nu i-a furnizat o asemenea analiză detaliată, camera de recurs ar fi încălcat articolul 75 din Regulamentul nr. 207/2009.

56 Potrivit articolului 112 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009, transformarea unei cereri de înregistrare a unei mărci comunitare sau a unei mărci comunitare în cerere de înregistrare a unei mărci naționale nu are loc în vederea unei protecții într-un stat membru în care, potrivit deciziei OAPI, cererea sau marca comunitară prezintă un motiv de respingere a înregistrării, de revocare sau de nulitate.

57 Trebuie amintit totuși că această dispoziție impune OAPI numai să respecte conținutul unei asemenea decizii, atunci când aceasta există. În schimb, această dispoziție nu poate deroga de la articolul 7 alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009, care prevede că motivele absolute de refuz enunțate la alineatul (1) din dispoziția menționată sunt aplicabile chiar dacă aceste motive de refuz nu există decât într-o parte a Uniunii. Or, o interpretare a articolului 112 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009 potrivit căreia camera de recurs, atunci când se pronunță cu privire la o cale de atac împotriva respingerii unei cereri de înregistrare de către examinator din cauza caracterului descriptiv și nedistinctiv al mărcii solicitate în sensul articolului 7 alineatul (1) literele (b) și (c) din Regulamentul nr. 207/2009, ar fi obligată să realizeze o analiză detaliată a caracterului distinctiv al semnului în toate statele membre, chiar dacă este evident că, în percepția publicului relevant și pentru produsele sau serviciile vizate în cererea de înregistrare, acesta prezintă caracter descriptiv în limba unui stat membru, ar denatura conținutul normei prevăzute la articolul 7 alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009.

58 În consecință, nimic nu permite să se presupună că articolul 112 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009 coroborat cu articolul 75 din regulamentul menționat are de asemenea ca scop să impună camerei de recurs, atunci când se pronunță asupra unei căi de atac formulate împotriva respingerii de către examinator a unei cereri de înregistrare din cauza caracterului descriptiv și nedistinctiv al mărcii solicitate într-o parte a Uniunii în sensul articolului 7 alineatul (1) literele (b) și (c) și alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009, să realizeze o analiză detaliată a caracterului distinctiv al semnului pentru serviciile sau produsele vizate în cerere în toate statele membre.

59 Prin urmare, se impune respingerea celui de al treilea motiv ca nefondat.

Cu privire la al patrulea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 76 din Regulamentul nr. 207/2009

60 Prin intermediul celui de al patrulea motiv, reclamanta arată că a fost încălcat de camera de recurs articolul 76 din Regulamentul nr. 207/2009 întrucât nu și-a susținut decizia cu elemente de probă privind utilizarea generică, laudativă și promoțională a desemnării „neo”, privită în mod izolat, în

comerț, în special în domeniul de activitate vizat în speță, precum și în cel puțin șase limbi europene. În opinia sa, camera de recurs s-a limitat la afirmații generice și nejustificate, fără a examina situația de fapt din speță.

61 OAPI contestă argumentele reclamantei.

62 Trebuie amintit că, deși este adevărat că, în temeiul articolului 76 alineatul (1) din Regulamentul nr. 207/2009, OAPI este obligat să examineze din oficiu faptele relevante care l-ar putea determina să aplice un motiv absolut de refuz prevăzut la articolul 7 alineatul (1) din același regulament, nu este mai puțin adevărat că, în măsura în care un reclamant se prevalează de caracterul distinctiv al unei mărci solicitate, în pofida analizei efectuate de OAPI, îi revine reclamantului obligația de a furniza informații concrete și susținute care să demonstreze că marca solicitată are fie un caracter distinctiv intrinsec, fie un caracter distinctiv dobândit prin utilizare (Hotărârea Curții din 25 octombrie 2007, Develey/OAPI, C-238/06 P, Rep., p. I-9375, punctele 49 și 50).

63 În speță, camera de recurs și-a întemeiat concluzia privind caracterul descriptiv și nedistinctiv al mărcii a cărei înregistrare fusese solicitată, printre altele, pe constatarea că termenul „neo” avea o existență proprie în greaca modernă și însemna „nou” în această limbă, astfel încât publicul relevant ar deduce din semnul NEO în greaca modernă, în ceea ce privește produsele vizate în cererea de înregistrare, că semnul menționat făcea trimitere la ceva nou, modern sau conform ultimelor progrese tehnologice.

64 După cum s-a arătat la punctul 35 și următoarele de mai sus, această concluzie privind caracterul descriptiv și nedistinctiv într-o parte a Uniunii al mărcii a cărei înregistrare a fost solicitată constituie un motiv suficient pentru a refuza înregistrarea în temeiul articolului 7 alineatul (1) litera (c) și alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009.

65 Trebuie să se constate, în plus, că reclamanta nu a furnizat indicații concrete și susținute de probe care să stabilească faptul că semnul NEO putea avea caracter distinctiv și nedescriptiv în percepția publicului relevant în greaca modernă în ceea ce privește produsele vizate în cererea de înregistrare.

66 În consecință, nu pot fi reținute argumentele întemeiate pe încălcarea principiului examinării din oficiu a situației de fapt în temeiul articolului 76 din Regulamentul nr. 207/2009. Prin urmare, al patrulea motiv trebuie respins.

67 Întrucât primul motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 64 alineatul (1) și a articolului 59 din Regulamentul nr. 207/2009, este întemeiat, decizia atacată trebuie anulată în măsura în care marca a cărei înregistrare a fost solicitată a fost declarată descriptivă și lipsită de orice caracter distinctiv în sensul articolului 7 alineatul (1) literele (b) și (c) și alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009 în ceea ce privește serviciile din clasa 39, pentru care înregistrarea fusese autorizată de examinator. Întrucât celelalte motive nu sunt fondate, se impune respingerea în rest a acțiunii.

Cu privire la cheltuielile de judecată

68 Potrivit articolului 87 alineatul (3) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, în cazul în care părțile cad în pretenții cu privire la unul sau mai multe capete de cerere, Tribunalul poate să repartizeze cheltuielile de judecată sau poate decide ca fiecare parte să suporte propriile cheltuieli de judecată. În prezenta cauză, întrucât cererea reclamantei nu a fost admisă decât în privința serviciilor, pentru care înregistrarea fusese autorizată de examinator, trebuie să se decidă că fiecare parte va suporta propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a treia)

declară și hotărăște:

1) **Anulează decizia Camerei întâi de recurs a Oficiului pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) (OAPI) din 23 februarie 2012 (cauza R 1387/2011-1) în ceea ce privește serviciile din clasa 39 în sensul Aranjamentului de la Nisa privind clasificarea internațională a produselor și serviciilor în vederea înregistrării mărcilor din 15 iunie 1957, cu revizuirile și modificările ulterioare.**

2) **Respinge în rest acțiunea.**

3) **Fiecare parte suportă propriile cheltuieli de judecată.**

Czúcz Labucka Gratsias

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 3 iulie 2013.

Semnături